

EN ANDRA KLASSENS BESTRAFFNING.

Av Bernt Rutström, Bodträskfors

Den gamla timrade skolan i Svartlå var byggd i vinkel och i ett plan så när som på en mindre vindskupa, förmodligen ämnad som bostad åt någon vaktmästare eller lärare. Vissa inredningsdetaljer talade ju för den saken.

Vid tiden för min skolstart, i augusti 1944, ingick den dock som en del i skolans klassrumsbestånd. Och det var också detta ”upphöjda” rum som kom att bli mitt de två första åren.

Förutom rummet fanns också en tambur, i vilken vi förvarade våra ytterkläder samt radade upp oss på led inför varje lektion. Där fanns också ett gavelfönster med förträfflig utsikt över en del av skolgården och dasset samt ”Övre vägen”, dåvarande genomfartsled i byn. Vid sämre väder hände det att vi fick hålla till där på rasterna, åtminstone någon stund.

Lärarinnan hade något så ovanligt som en bil. På grund av bensinransoneringen blev det inte så ofta den fick se dagens ljus. Men vi visste ändå att den fanns. Dessutom ägde hon en smalfilmskamera som hon bl.a. tjuvfilmade oss med.

Fram på vårterminen i andra klass fick vi så en dag se något av vad hon filmat. Det enda fönstret, som jag vill minnas var av tre-luftstyp, täcktes för med en filt och ett mindre lakan hängdes över svarta tavlan som filmduk.

Denna filmvisning blev till ett bestående minne, ja, förmodligen också livslångt. Framförallt ett avsnitt orsakade detta. Men först lite bakgrund till den händelsen.

Min yngre bror, Egon, började skolan året efter mig så vid den här tiden hade han snart avverkat sitt första år. En dag på höstterminen befann vi oss, i likhet med många andra, ute på rasten och roade oss efter bästa förmåga. Brorsan hade sina skidor med sig och skulle åka från Övre vägen ner genom grindhålet i staketet och vidare in på skolgården. Detta förlöpte inte som tänkt, för jag hoppade på där bak på skidorna och resultatet blev att vi missade öppningen och åkte in i staketet.

Vad vi inte visste var att lärarinnan filmade åket uppifrån gavelfönstret i tamburen.

Vi fick alltså se filmen nära på ett halvår efter missödet med paråkningen, men när vi kom till ovan relaterade avsnitt, stoppade fröken filmapparaten och kom fram till mig och gav mig en rejäl lugg med orden: ”Så gör man inte med sin lillebror!”

– Ja, det var nog mer än för länge sedan hon själv som barn hade lekt.

Noterat den 7/2 2009.